

Eugenijus Skipitis

***

Jaučiu didžiulį nerimą
prieš užtrenktas duris,
lyg būčiau pabučiavęs
ką ryt lietus nulis.

O tavo žalios akys
ties mano krūtine
kažkur į toli žiūri,
bet dar ne į mane.

Kaip ši mintis
manam eilėrašty suklupus,
taip saldžios man
pravertos tavo lūpos.

***

Aš tavo šulinio vandenį išgersiu,
bet bus vis tiek suskirdę lūpos.
Gal šitą troškulį ištersim
pavasariui prie mūsų klūpant.

Lentis taip panaši į marių žolę,
kuri prie tavo kojų pasilenks
Ir eisime kartu per kasdienybės molį,
kol žingsniai į akmenį vėl atsitrenks.

Akmuo, stovėdamas ant mūsų kelio,
gal būt užaugs, suskils ar sudūlės,
o tarp margų žolynų ir žolelių
prašliauš žaltys prie dalgio ašmenies.

Matai, regi? – Juk aš tau rodau –
per upę mums nutiestas tiltas,
už mus jau paukščiai gieda soduos
ir meilei pilkapis supiltas.

***

Lyg nuo salsvo kvapo gėlių,
svetimų ir savo meilių-
paakių kraštais iš lėto
ilgesys raukšles išmėto.

Pro skliautus it dievo rykštė
prakaituos diena pernykštė,

o ant pirštų ta spalva
švelniai sieksis su galva.

Kai išmirkę burių drobės
sugrįžimą krantui rodys,
tos dvi rankos ant žuvis
viena kitą tyliai lies.

Ir per dieną švietus saulė
lyg nedidelę apgaulę,
mažą paslaptį laikys
žvelgdama jiems į akis.

***

Taip keistai aš regiu tavo veidą
lyg stovėčiau už stiklo duslaus,
niekas manęs nepaklausė, kas leido
mintimis prie tavęs prisiglaust.

Mažo miestelio sujauktos gatvės
mintinai jau išmoko mano žingsnius,
mes bėgam abu nuo vienatvės
pro vienatvei pasmerktus medžius.

Pro mūro raudoną bažnyčią,
kur tikrai nepalaimino mūsų dar niekas,
mūsų rankos susitiko netyčia
ir ištirpo kaip pavasario sniegas.

Taip keistai aš regiu tavo veidą
lyg stovėčiau už stiklo duslaus,
niekas manęs nepaklausė, kas leido
mintimis prie tavęs prisiglaust.

***

Tu užrakini mane į paskutinę mano meilės celę
ir mano lūpomis kalbi ne meilės abėcėlę.
Smaragdo vynuogynais nusagstytas dievo plotas,
o gal gyvenimas taip spindi tartum ešafotas!
Ir kai tikrai žinai, daugiau jau nieko nebelieka –
po vynmedžiu suklypusi meldiesi net už nieką.

Legenda

Baltos laumės išplauks
Iš Merguvos,
Bus Maža Lietuva

Prie Didžios Lietuvos.

Lietūs lijo ir lis,
Ir stovės prieš mane -
Skalvių žemės pilis
Amžinybės dugne.

Sakmės pabaiga

Iš gilios kaip dangus atminties
Ant kelio akmenys krito
Aš sėdėjau paskirtas lemties
Ant akmens iki kruvino ryto.

Sukapoję žalčius ėjo broliai
Ir dalgius pasidėjo prie kelio,
Kur smūtkelis rymojo aušroj
Jie suklupo ant užlopytų kelių.

Dievo akys medinės žiūrėjo
Į atgailą grubią ir tirštą
Ir rėgėjo kaip marių dugne
Kraujo putose meilė numiršta.

Girdėjau varnų karunką
Pro išdžiūvusių medžių šakas,
Aukštai debesynų karūną
Tarsi nupurtė kažkas

Kelionė

Algimantui Mackui

Lyg perlų vėrinį – Pagėgius
Vaikystėj palikai prie Gėgės,
O per gyvenimą mus neša tiltas
Iš mūsų ašarų supiltas.
Kam greitkelis, kam žvyro kelias...
O tau blausi šviesa lempelės,
Kurią likimas įdavė kaip kraitį,
Kad būt šviesiau namo pareiti.
O tie namai aplipę sodais
Žiedadulkėm išsiuvinėti rodos.
Eini namo, o Bruklino asfaltas
Kaip tėvo veidas baltas, baltas...
Kaip motinos pavargę lūpos
Ant tavo lūpų žodis supas –
Tas pats, atsineštas nuo Gėgės,
Lyg perlų vėrinį – Pagėgiuos.

Atsisveikinimas su Goda

Ragainėj mano žiemos sumigę, paskui Donelaičio sermėgą
Mano vasaros žalios žiedais į galulaukius bėga.

Nemunas sliuogia pas žaltį, kuris prieš atokaitą tyli -
Iškirsti skalvių sodai... Gumbynė už tūkstančio mylių...

Ten padėjau prie kardo, kai man dovanojai skarelę,
Tavo atmintį švelnią. Kasdien vis labiau man ją gelia.

Taip gelia prieš aušrą, kad kaukolė, rodos, suskyla,
Kai viršum kurpalio meldžiuosi, kad pavirsčiau į amžiną tylą

Kurią išnešios krašto vėjai, toli - iki pat Karaliaučiaus
Ką daryt, kad rašyt nemokėjau, o buvau tiktai paprastas šiaučius.

Kas sudės į raštus mano gėlą? Galva jau pavirto į plėnį.
Virš manęs geltonas ruduo eina praustis į platų Nemuno slėnį.

Rugiuose, prie tėvynės bedugnės,
Tavo akys - rugiagėlių ugnys.

***

Vakaras saulę raudoną
Trupina Tilžei kaip duoną.

Pievų žolėm apsimainę
Bitėnai palieka Ragainę.

Iš Mažvydo parneša raštą
Į žalią smaragdinį kraštą.

Amžinybė sustojo Rambyne
Su tavim, su manim, su Tėvyne.

Vakaras

Bitkrėšlių žiedai nusvirę
Prieš iškirstą šventąją girią.
Skalvių ietys giliai po žeme
Su priešų ir kraujo žyme.
Per vakarą saulė raudona
Trupina Tilžę kaip duoną.
Pievų žolėm apsimainę
Bitėnai palieka Ragainę.
Iš Mažvydo parneša raštą
Į žalią smaragdinį kraštą.
Amžinybė sustoja Rambyne

Su tavim, su manim, su Tėvyne.

Atsisveikinimas su Bitėnais

Bitėnai. Ruduo.
Tavo, mano ir mūsų,
Viešpatie, kaip netikėtai,
Lyg knygnešio pėda iš prūsų.
Prie būties – nebūtis,
Ar, išties, šitaip būna?..

...Paskutinė naktis
Prieš užskleidžiant Vydūną.